

Sygn. akt **II AKa 201/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Maziarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Agnieszki Lorenc

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. sprawy

P. M.

o zadośćuczynienie za niesłuszne stosowanie środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt III Ko 112/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego R. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej P. M. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Stanisław Stankiewicz Maciej Żelazowski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 201/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 października 2016r.

(III Ko 112/16) oddalony został wniosek skazanego P. M. o zasądzenie kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za stosowanie wobec niego środka zapobiegawczego dozoru policyjnego w okresie od 20 października 2011r. do 11

września 2013r. Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony przez pełnomocnika skazanego, który zarzucił orzeczeniu sądu pierwszej instancji niezastosowanie do wskazanego art.

552a § 2 k.p.k., a nadto obrazę przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu

w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że stosowanie środka zapobiegawczego w postaci dozoru było celowe, chociaż w trakcie postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące, że P. M. mógłby się ukrywać lub w inny sposób utrudniać postępowanie, zwłaszcza, że stawiał się na wszystkie terminy rozprawy, a poprzez stosowanie dozoru policyjnego miał ograniczone możliwości znalezienia zatrudnienia oraz wykorzystywania urlopu wypoczynkowego poprzez wyjazdy za granicę do krewnych. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie na rzecz skazanego zadośćuczynienia w kwocie 15.000 złotych oraz przyznanie wynagrodzenia należnego mu za udzielenie wnioskodawcy nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Zgodnie z treścią art. 552a § 2 k.p.k. (uchylonego) możliwe było dochodzenie zadośćuczynienia z tytułu niezasadnego wykonywania środka zapobiegawczego, niepodlegającego zaliczeniu na poczet wymierzonych kar. Tymczasem

w realiach przedmiotowej sprawy bezspornym jest, że P. M. w chwili zastosowania dozoru policyjnego był oskarżony o zbrodnię kwalifikowaną z art. 148 § 1 k.k., za co ostatecznie skazano go wyrokiem z dnia 12 września 2013r. na karę 10 lat pozbawienia wolności. W tych warunkach nie sposób przyjąć, by wykonywanie wobec P. M. nieizolacyjnego środka zapobiegawczego dozoru policji połączonego z zatrzymaniem paszportu i zakazem opuszczania kraju, mogłoby być uznane za niezasadne. Oczwistym jest bowiem, że choćby z uwagi na grożącą wnioskodawcy surową karę pozbawienia wolności, mógłby on ukrywać się, bądź w inny sposób utrudniać toczące się postępowanie karne. Przypuszczenia takiego nie przekreśla w żaden sposób prezentowana przez P. M. postawa w toku toczącego się postępowania karnego po uchyleniu tymczasowego aresztowania. Sąd orzekający rozważał też argumenty wnioskodawcy dotyczące trudności z podjęciem pracy poza S., gdzie zamieszkiwał oraz kwestie korzystania z urlopu wypoczynkowego. Z pisma pracodawcy skazanego wynikało bowiem, że zrezygnował on

z zatrudnienia w G. z uwagi na korzystniejsze warunki zatrudnienia w S.

i tu pracował, zaś z zestawienia dni urlopu nie wynikało, by jak twierdził, iż w związku

ze stosowaniem się do rygorów dozoru policyjnego, był zmuszony do wykorzystywania urlopu wypoczynkowego (k. 56-57). W tych warunkach w pełni trafne i zasługujące na aprobatę ze strony Sądu odwoławczego jest stanowisko sądu pierwszej instancji, iż stosowane wobec wnioskodawcy nieizolacyjne środki zapobiegawcze były absolutnie zasadne i w konsekwencji żądanie zasądzenia zadośćuczynienia należało oddalić.

Na podstawie art. 554 § 3 k.p.k. kosztami procesu obciążono Skarb Państwa, zaś pełnomocnikowi wnioskodawcy pełniącemu swoje obowiązki z urzędu zasądzono wynagrodzenie w kwocie 147,60 złotych wraz z podatkiem VAT, albowiem czynności jego nie zostały opłacone.

Stanisław Stankiewicz Maciej Żelazowski Bogumiła Metecka-Draus